

La tria per Andreu Loncà

L'HOME PLA

Em sembla ben clar que la novel·la a la manera d'un Richard Ford o d'un Milan Kundera, per entendre'ns, és un impuls cap a enfora: un viatge, una pregunta, una mirada viva sobre el món. Literalment, un impuls cap a la societat i la vida. Una mirada nerviosa i activa cap als altres.

Per contra, Carles Zafon orienta la seua darrera obra, dita *L'home pla*, cap a la mateixa literatura, cap a les perplexitats d'un personatge pla que emergeix d'un llibre en una mena de flexió argumental que no acaba de reeixir. Llavors, l'inici, certament brillant, acaba diluint-se en un món de paper, mancat de nervi, sense el color de la vida, sense a penes res de vibrant si no un ambient sense llum com aquests diumenges de novembre que a les sis ja és fosc. Que la cita inicial, "Set personatges en

cerca d'un autor", sigui del dramaturg Luigi Pirandello ja és un mal indicatiu. Perquè es fa difícil de llegir, tot mantenint el to, una història on el que s'escaix és la relació entre un personatge pla i un altre d'igualment pla que el lector endevina com a real. Ens trobem en un espill estelat i cap batalla ni aventura ens il·luminarà les hores de lectura.

A més, no n'hi ha prou de l'enginy de fer emergir un personatge pla. Potser, si el susdit personatge hagués posseït alguna brillantor verbal, si fos capaç de contar alguna o altra indiscreció... Però els escenaris acaben sent insignificants: un pis on pul·lula el personatge i una cabina de peatge d'una autopista (encara n'hi ha?) on l'altre lector fa de cobrador. Tot gris. Si se'm permet, la seua noia dels somnis, de nom Àlicia, no té ni força ni alè. Així

LLIBRES.

Títol: L'home pla

Autor: Carles Zafon

Editorial: Periscopi

doncs, el lector dominical haurà comprès que *L'home pla* no m'ha convençut ni a penes m'ha seduït per bé que hagi estat curiosament editada a Editorial Periscopi, una editorial portada per un director interessant, tímid i jove, que posseeix un catàleg literari diferent a l'habitual.

Potser, la idea de *L'home pla* donava rendiment per a un conte, condensat en un parell de pàgines, però no pas per a una novel·la, amb tots els matisos que tal cosa demana. Hi ha una altra tria que em sembla equivocada: l'estil. Sospito que si l'autor l'hagués pastat de manera més poètica, més endolcit de símbols, més filigranat, la novel·la hauria pogut ser més seductora. Però això és una cosa de modes: els estils massa literaris, ara, embafen.